

# РЕШЕНИЕ

№ 5484

гр. София, 18.10.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в  
публично заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Любка Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ:** Камелия Стоянова

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на  
прокурора Костов, като разгледа дело номер **4303** по описа за **2012** година  
докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид  
следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс  
/АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и  
наказания /ЗАНН/.

С Решение № 49 от 20.03.2012г. по н. а. х. д. № 23198/2011г., Софийски районен съд,  
НК, 101 състав, е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №  
Р-10-1094/03.11.2011г., издадено от Заместник- председател на Комисията за  
финансов надзор /КФН/, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в  
размер на 1 000 /хиляда/ лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за  
застраховането /КЗ/, за нарушение по чл. 271, ал. 2, вр. ал.1 от КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от [фирма], чрез  
адв. Г., в която моли същото да бъде отменено. Касаторът твърди, че решението е  
неправилно, поради нарушение на материалния закон и явна несправедливост на  
наложената имуществена санкция. Освен това, счита, че е налице процесуално  
нарушение , тъй като първоинстанционния съд не допуснал изслушването на  
поискания от касатора свидетел. Твърди, също така, че санкцията е явно  
несправедлива, защото деянието е малозначително поради ниска степен на  
обществена опасност и липса на вредни последици за застрахованото лице.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител, изразява  
становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения в подкрепа на

решението излага и в писмени бележки, представени в насроченото по делото съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението следва да бъде оставено в сила.

Жалбата е процесуално допустима.

Подадена е от надлежна страна и в законоустановения срок, спазването на който съдът установи при съпоставка на датата, на която лицето е било уведомено за постановеното решение – 02.04.2012г., и тази по входящия номер на жалбата – 06.04.2012 г.

Административен съд - София-град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за неоснователна.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, подробно описани в обжалваното решение, както и показанията на свидетел. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, съгласно чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционния съд. Счита за установено, че в [фирма] от М. М. А. е заведена застрахователна претенция № 101643000033 на 11.11.2010г. На същата дата в застрахователното дружество са представени всички необходими документи за определяне основателността и размера на претенцията.

От приобщения по делото като доказателство разходен касов ордер № 126/14.04.11г. се установява, че на собственика на увреденото МПС застрахователното обезщетение е изплатено на 14.04.2011г.

На 09.05.2011г. след извършена проверка бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06- 351/09.05.2011 г., в което са описани фактическите обстоятелства и е посочена като нарушена разпоредбата на чл. 271, ал.2 от КЗ. Въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Така приетата от СРС фактическа обстановка, подробно описана в атакуваното решение, настоящият съд намира за правилна, като подкрепена от всички събрани по делото доказателства. При тази фактическа обстановка, настоящият състав изцяло споделя констатациите и съображенията на първоинстанционния съд, които са ясно и обстойно аргументирани.

При издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

По съществото на спора СРС правилно е установил, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл. 271, ал.2 от КЗ, поради което правилно е ангажирана и административно-наказателната му отговорност по чл. 319, ал. 1, т. 2 от кодекса. Наложена санкция е в рамките на минималния законоустановен размер.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл. 348 от НПК. Решението е мотивирано, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК, поради което и твърденията на касатора са неоснователни.

Съдът не споделя и соченото от процесуалния представител на касатора нарушение на процесуалния закон с оглед оставяне без уважение искането за разпит на свидетелката М. А. – получателя на застрахователното обезщетение, тъй като нейното поведение няма отношение към вмененото на касатора нарушение. В конкретния случай става

въпрос за формално административно нарушение, чиито състав е осъществен с непроизнасянето на застрахователя в тримесечния срок от предявяване на претенцията, което е установено и доказано с писмени доказателства и никакви гласни такива не са относими към спора.

Кодексът на застраховането в чл. 271, ал.1 от предвижда максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му. Правилно е определено, че този срок е изтекъл на 11.02.2011г. По делото безспорно е установено, че към тази дата изпълнение не е било налице, а същото е настъпило едва на след това на 14.04.2011г., когато било изплатено обезщетението с РКО № 126 от същата дата.

Затова и напълно коректно административно-наказващият орган е установил, съответно и СРС е приел, че срокът по чл. 271, ал.1 от КЗ е изтекъл на посочената в НП дата - 11.02.2011г., и всички извършени след тази дата действия, са извършени при неспазен, предвиден в закона, задължителен максимален срок за реакция от страна на застрахователя.

Макар този срок да касае отношения между застрахователя и застрахования и вероятно да се включва и като клауза от застрахователния договор /където, разбира се, е възможно страните да уговорят и по-благоприятен за застрахования срок/, максимално предвиденият срок, дори и да не е включен в договора, представлява императивно нормативно изискване, с което застрахователят е длъжен да се съобразява. Предвид важното обществено значение на отношенията между застрахователя и застрахования, съответно на дейността на застрахователните компании, кодексът е предвидил осъществяването на държавно регулиране и надзор над тази дейност, който съгласно чл. 7 от КЗ, е възложен да се извършва от Комисията за финансов надзор, както и от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Застрахователен надзор". Освен това, кодексът е предвидил изрично административно наказание при установяване на нарушения на нормативната уредба, а именно съгласно чл. 319, ал. 1 от КЗ, който извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс се наказва с глоба от 500 до 3 000 лв. - за физическо лице и имуществена санкция от 1 000 до 20 000 лв. - за юридическо лице.

Щом като едно деяние, в конкретния случай, извършено чрез бездействие в рамките на нормативно определения срок, което нарушава установения ред на държавно управление, е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, изобщо не може да се поставя под съмнение въпросът дали това деяние е административно нарушение. В случая, предвид субекта на отговорността, а именно юридическо лице, тя е обективна и безвиновна, поради което субективният елемент изобщо не е част от фактическия състав на нарушението.

Накрая, касационният съд намира за неоснователна сочената от касатора маловажност на деянието с оглед наличието на хипотезата на чл.28 ЗАНН. В процесния случай извършеното нарушение не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по чл. 28 от ЗАНН. Съгласно цитираната разпоредба за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. ЗАНН не съдържа легално определение на понятието "маловажен случай", затова на

основание чл. 11 от ЗАНН субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 от НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния.

Касационният съд приема, че "маловажен случай" ще е налице само ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват на маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност.

Нарушението по чл. 271, ал.2, вр. ал.1 КЗ е формално и признаците на състава му не включват настъпването на определен вредоносен резултат. Налице е деяние на така нареченото "просто извършване", при което с факта на установяването му законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпцията на закона, за да подлежат на санкциониране с предвидената в правната норма административнонаказателна санкция. В конкретния случай неизпълнението на административното задължение по чл. 271, ал.2, вр. ал.1 КЗ касае значими обществени отношения, охранявани от нормите на този нормативен акт. В тази връзка следва да се посочи, че за неспазване на тези разпоредби законодателят е предвидил значителни по вид и размер санкции, чието прилагане съдът намира за оправдано, без оглед степента на засягане на тези отношения. Действително една от основните цели на приложимите в случая материални правни норми е осигуряване на публичност на информацията за стопанските субекти.

В този смисъл деянието не представлява "маловажен случай" и за него правилно е наложено административно наказание. Наказващият орган, както и първата съдебна инстанция правилно са приели, че липсват предпоставки за прилагане нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Тъй като решението на първоинстанционния съд е достатъчно обстойно и мотивирано и в него подробно и аргументирано са обсъдени всички твърдения на процесуалните представители на [фирма], а касационната жалба, макар и под модифицирана форма, съдържа аналогични на първоначалната такава твърдения, съдът счита за ненужно да повтаря изложени вече аргументи, тъй като напълно споделя съображенията на постановеното решение.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - София-град, VI касационен състав,

**РЕШИ:**

Оставя в сила Решение № 49 от 20.03.2012г. по н. а. х. д. № 23198/2011г., Софийски

районен съд, НК, 101 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.